

Nr 384

Av herr **Rylander m. fl.**, om *slutförandet snarast möjligt av arbetet på ett närmare nordiskt samarbete på straffverkställighetens område.*

Av vad som anföres i statsverkspropositionen rörande läget inom fångvården framgår att en mycket besvärande platsbrist för närvarande förefinnes. Denna kan icke väntas bli omedelbart avhjälpt. Alla framkomliga vägar måste därför prövas för att bringa lättnad i den föreliggande situationen.

Därvid hör även övervägas vilka möjligheter att minska trycket på fångvården ett närmare nordiskt samarbete på detta område kan öppna. Frågan om ett närmare nordiskt samarbete på straffverkställighetens område har — om än från andra utgångspunkter — ingående diskuterats inom Nordiska rådet. I anledning av ett medlemsförslag antogs vid rådets fjärde session 1956 en rekommendation i ämnet (nr 5/1956), vari rådet hemställde till regeringarna att ytterligare utbygga det straffrättsliga samarbetet. Syftet med rekommendationen var bl. a. att personer, som ådömts straff — villkorligt eller ovillkorligt — i ett land skulle kunna undergå detta i ett annat nordiskt land, regelmässigt hemlandet. Motiveringen för förslaget var främst av humanitärt slag; det ansågs nämligen vara en fördel för flertalet att få undergå frihetsstraff i hemlandet i stället för i ett annat land långt från hemorten och de anhöriga. Vidare föreställde man sig, att villkorlig dom skulle kunna komma till användning beträffande medborgare i annat nordiskt land än domslandet i större utsträckning än nu är fallet, för den händelse övervakning effektivt kunde ordnas även i vederbörandes hemland sedan han återvänt dit.

Enligt vad som framgår av vad som upplysts vid Nordiska rådets sjätte session i november 1958 befinner sig arbetet på förverkligande av dessa tankar ännu i ett inledande skede. Uppenbarligen skulle ur svensk synpunkt åtskilligt vara att vinna på att de nordiska samsarbetsplaner, som ovan återgivits, snabbt realiserades. Det torde förhålla sig så att antalet medborgare från annat nordiskt land, som undergår frihetsstraff i Sverige, är betydligt större än antalet svenska medborgare, som avtjänar frihetsstraff i ett nordiskt grannland. Vidare skulle enligt vad nyss sagts ett samarbete kunna komma att något minska användningen av ovillkorliga frihetsstraff till förmån för villkorlig dom.

Mot bakgrund av dessa förhållanden ter det sig angeläget att det nordiska samarbetet på detta område forceras. Man bör från svensk sida söka på-

skynda det inledda arbetet, så att det så snart som möjligt kan leda till resultat.

Under återopande av det anförda får vi hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att Kungl. Maj:t ville medverka till att det pågående arbetet på ett närmare nordiskt samarbete på straffverkställighetens område slutföres så snart som möjligt.

Stockholm den 27 januari 1959

Olov Rylander

Anders Pettersson
i Dahl.

Nils-Gustaf Fröding

Ernst Jacobsson

Stig Alemyr

Ragnhild Sandström

Nr 385

Av herrar **von Friesen** och **Munktell**, angående den statsrättsliga ställningen för tidigare medborgare i de baltiska länderna.

(Lika lydande med motion nr 313 i Första kammaren)

Stockholm den 27 januari 1959

Bertil von Friesen

Henrik Munktell
